

Arrest

nr. 108 886 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat B. VAN BAEVEGHEM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 3 juni 1379 in het district Kohistan van de provincie Kapisa. U ging drie jaar naar school. In 1377 (1998) huwde u (...), samen kregen jullie twee kinderen. Na uw huwelijk verhuisde u naar het dorp van uw man, Kheshlaq Ishanqul in het district Baghlan-i-Jadid van de provincie Baghlan. Nadat uw man eerder in het Afghaans leger en in de medicijnenhandel tewerk was gesteld, nam hij een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan dienst in het politiecorps van het district Baghlan-i-jadid. Op de dag van de presidentsverkiezingen van 2009 kwamen de neef en de broer van uw man, de politiechef van het district en zijn assistent, om in een Talibanaanval op uw dorp. Uw man vernam dat de Taliban hem eveneens dood wenste en naar hem op zoek was. Diezelfde dag gingen jullie naar een vriend van uw man in Shahre Kohna. Na 20 of 24 dagen bij deze vriend verhuisde u met uw gezin naar Puli Khomri.

Op 1 aqrab 1388 (23 oktober 2009) verlieten jullie Puli Khomri en trokken jullie naar Iran. Iran lieten jullie in saur 1390 (21 april – 21 mei 2011) achter zich, waarna u en uw kinderen op 2 juli 2011 in België aankwamen. Op 6 juli 2011 verklaarde u zich vluchteling. Uw man kwam na een tussenstop in Griekenland op 13 november 2011 in België aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenoot een paspoort, een lidkaart, een officierenkaart, een medaille, een stemkaart, een foto, twee brieven, een cd en een enveloppe neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangebrachte asielmotieven volledig gelijklopen met degenen die uw echtgenoot (...) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan de door jullie voorgehouden asielmotieven. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt: Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban gedood te worden omwille van uw tewerkstelling bij de nationale politie. Aan uw tewerkstelling bij het leger kan evenwel geen geloof worden gehecht. Talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw bewering als politieofficier gewerkt te hebben. Zo beweert uw vrouw dat u zo'n anderhalf jaar tot twee jaar als politieagent werkte terwijl u beweert dat u slechts vijf maanden bij de politie actief was. Dit is hoogst merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw beweerd profiel. Daar u voordien als zakenman heel Afghanistan afreisde (en dus vaak van huis was) en u na uw indiensttreding bij de politie in uw district zelf tewerk was gesteld, was de carrièrewissel direct waarneembaar door uw echtgenote (CGVS (...) 26/10/2012 p.5; CGVS (...) 26/10/2012 p.2,3). Dat jullie inschatting van de duur van uw werk bij de politie dermate uiteenloopt, is zeer eigenaardig. Ook weet uw vrouw niet welke uw rang was bij de politie en kent ze al evenmin uw standplaats in die periode (CGVS (...) 26/10/2012 p.2,3). Ook dit mag erg verbazen. Voorts verbaast u ook met uw uitspraak bij de Dienst Vreemdelingen dat "zij [Taliban] dachten dat ik voor de autoriteiten en de buitenlanders werkte, maar ik ben al lang uit het leger gestapt" (CGVS (...) Vragenlijst p.3). Uit deze uitspraak blijkt nergens dat de Taliban u viseerde omdat u bij de politie werkte. Integendeel, uit de formulering blijkt duidelijk dat u zich reeds geruime tijd niet meer met de overheid associeerde. Dit alles roept zeer ernstige vragen op bij uw beweringen over uw werk bij de Afghaanse politie. Uw functie bij de politie zou u verkregen hebben omwille van uw ervaring in het leger en op vraag van uw neef (de politie districtschef), en zijn assistent (uw broer). Zowel betreffende uw carrière in het leger als uw verwantschap met politiechef Mohammad Afzal kunnen de verklaringen van u en uw echtgenote echter niet overtuigen. Zo beweert u dat u van 1382 tot 1384 (2003 tot 2005) werkte bij het Afghaans leger. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldt u dat u bij de grenswacht in dienst trad. Als u daar later, tijdens het tweede gehoor, naar gevraagd wordt, stelt u correct dat een grensleger niet bestaat. De firqa 055 waarvan u deel uitmaakte, stond in voor de veiligheid van Kabul, zo zegt u. Ook dit blijkt niet te kloppen. In de Bonn-conferentie van december 2001 werd de nieuwe structuur van het Afghaans leger vastgelegd. Het corps dat de verantwoordelijkheid droeg over Kabul was het 201ste corps en niet het corps 055 zoals u beweert. Ook mag uw uitspraak dat u verantwoordelijk was voor de opleiding van de soldaten verbazen. Als u ermee geconfronteerd wordt dat soldaten opgeleid worden in een opleidingscentrum voor ze een legereenheid vormen, stelt u dat er destijds nog geen opleidingscentra bestonden. Nochtans zetten verschillende landen met de start van de rekrutering begin 2002 programma's op voor de training van de nieuwe Afghaanse soldaten (CGVS (...) 13/3/2012 p.6; CGVS (...) 26/10/2012 p.7-8). Tenslotte is het nog belangrijk op te merken dat uw vrouw er helemaal geen weet van heeft dat u die twee tot drie jaar in het leger was tewerkgesteld (CGVS (...) 26/10/2012 p.3). Dit is wederom een bijzonder merkwaardige vaststelling. Dat u in het geheel geen overtuigende verklaringen kan afleggen over uw werk in het Afghaans leger ondergraaft ook uw indiensttreding bij de politie, die u immers op uw ervaring bij het leger baseert. Ook uw bewering dat u in dienst trad bij de politie door en op vraag van commandant Mohammad Afzal en zijn assistent Mirza Mohammad, twee van uw nauwe familieleden, kan u niet aannemelijk voorstellen. U mist immers essentiële informatie over commandant Afzal om geloof te kunnen hechten aan jullie verwantschap. Als u gevraagd wordt of er ooit aanvallen op Afzal gebeurden voor degene die hem het leven kostte, antwoordt u ontkennend (CGVS (...) 26/10/2012 p.5). Nochtans vond op 21 januari 2009 een zelfmoordaanslag plaats in het huis van commandant Afzal, in een poging hem te doden. Destijds was

er bij Afzal thuis een trouwfeest aan de gang was. Zeven gasten en ook Afzal zelf raakten gewond. Dat Afzal uw neef zou zijn die op korte afstand van uw huis woonde, zonder dat u op de hoogte bent van dit incident, is allerm minst geloofwaardig. Bovenstaande opmerkingen schaden sterk het geloof dat u daadwerkelijk gewerkt heeft als politieagent, de reden waarom u vervolging vreest van de Taliban. Daarnaast verhinderen talrijke tegenstrijdigheden eveneens dat er geloof wordt gehecht aan uw relaas van de dood van uw broer en uw neef en de daaropvolgende vervolging die u zou hebben gekend. Zo vertelt u dat de Taliban commandant Afzal en Mirza Mohammad aanvielen toen ze naar de politiepost op de heuvel bij uw dorp gingen, waar eveneens een stemkantoor gevestigd was. Een objectieve bron waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd, vertelt evenwel een ander verhaal (CGVS (...) 13/3/2012 p.6; CGVS (...) 26/10/2012 p.6). Commandant Afzal werd aangevallen toen hij op weg naar huis was, zo luidt het. Zijn huis situeren u en uw vrouw echter niet in uw dorp maar in Shahre Kohna. Geconfronteerd met deze versie van de feiten komt u niet verder dan ze te ontkennen en uw relaas te herhalen (CGVS (...) 26/10/2012 p.6; CGVS (...) 26/10/2012 p.3). Ook het stemkantoor waarvan uw vrouw melding maakt als kader van het gevecht is niet in de lijst met stemkantoren terug te vinden (CGVS (...) 13/3/2012 p.6; CGVS Fahima REZHAI 26/10/2012 p.3). Voorts beweert u dat de bewuste Talibanaanval op de 6de assad van 1388 (28 juli 2009) gebeurde, op de dag van de parlamentsverkiezingen. In werkelijkheid vonden de presidentsverkiezingen en de Talibanaanval echter plaats op 29 assad 1388 (20 augustus 2009) (CGVS (...) 13/3/2012 p.6). Dat uw relaas van de dood van uw neef en broer dermate van de gekende gebeurtenissen afwijkt, haalt het geloof in uw relaas geheel onderuit. Ook wijken uw beweringen over de onderduikadressen die u aandeed omwille van de vervolging die u kende vanwege de Taliban sterk af van de geschreven verklaringen van uw dorpingen en de politiechef van Baghlan. Waar u zegt dat u de dag van de Talibanaanval zelf naar het huis van een vriend in Shahre Kohna ging, beweren uw dorpsgenoten dat u zich eerst enkele dagen in het huis van een dorping verborgen hield. Geconfronteerd met hun verklaringen komt u niet verder dan een eenvoudige ontkenning (CGVS (...) 26/10/2012 p.6). Ook de verklaring van de politiechef strookt niet met uw relaas. Hij beweert dat u in uw dorp aanwezig was van 15/2/1387 (6/3/2009) tot 24/6/1388 (15/9/2009). Waar u beweert dat u in uw dorp aanwezig bleef van de tijd van Rabbani tot aan de dood van uw familieleden, stelt hij dat u slechts enkele maanden, tot zo'n maand na de aanslag op commandant Afzal en uw broer, in uw dorp verbleef (CGVS (...) 26/10/2012 p.2). Dat u, uw dorpingen en de politiechef die u als getuigen inroept geheel tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw verblijfplaatsen die u als bescherming tegen de Taliban opzocht, schaadt sterk het geloof in de gekende vervolging door de Taliban. Dat talloze discrepanties het geloof in uw relaas fnuiken haalt niet alleen de verklaarde vervolging van de Taliban, maar ook uw voorgehouden verwantschap en functie onderuit. Immers, indien u daadwerkelijk een nauw verwant van Afzal was of de functie van communicatieverantwoordelijke op het politiebureau van Baghlan 13/3/2012 Jadid had uitgeoefend, had u een meer correcte weergave van de feiten moeten kunnen geven. Daarnaast wordt het geloof in de voorgehouden asielmotieven ook geheel ondermijnd doordat uw kennis over Baghlan-i Jadid te kort schiet om geloof te hechten aan uw verblijf in dit district toen de gebeurtenissen waaraan u uw terugkeervrees ontleent zich afspeelden. Zo zijn verschillende dorpen die vlak bij het uwe liggen u onbekend. Zard Kamar en Dowlat Bai, twee dorpen die vlak bij Ishanqul liggen, kent u niet (CGVS (...) 26/10/2012 p.4,7). Yakatut situeert u dan weer in de geheel verkeerde richting (CGVS (...) 26/10/2012 p.4). Het is opvallend dat u, een politiecommandant, de dorpen die in de onmiddellijke omgeving van de uwe liggen niet kent als ze u genoemd worden. Dit gebrek aan kennis staat in schril contrast met de opsomming aan plaatsnamen die u weet te geven als u een open vraag wordt gesteld (CGVS (...) 13/3/2012 p.11-12). Ter verklaring moet er gewezen worden op de grondige voorbereiding die aan uw gehoor op het Commissariaat-generaal vooraf ging. Deze voorbereiding blijkt uit de notities in uw zogenaamde dagboek. Niet alleen staat uw asielrelaas uitgebreid uitgeschreven in het schrift, ook bevat het lijsten met gouverneurs, volksvertegenwoordigers, voorzitters van de provincieraad, directeurs van verkeer, voorzitters van de rechtbank, burgemeesters van Baghlan, historische plaatsen, mobiele netwerken, fabrieken, bergen, districten, dorpen, Talibancommandanten, prominenten, commandanten van Arbaki's, dorpsouderen, Afghaanse buurlanden en radiozenders. Verder bevat het boekje ook informatie over de aanwezigheid van ISAF troepen, incidenten in 1385, het verbod op scholen, het aantreden van de Taliban, de plaatsing van mijnen en de data van uw vertrek. Het getuigt van zeer weinig vertrouwen in uw eigen kennis van uw streek dat u er een dergelijke grondige voorbereiding dient op na te houden. Zeker ook omdat bepaalde informatie zodanig vanzelfsprekend zou moeten zijn voor u indien u daadwerkelijk in Baghlan zou verbleven hebben, zoals u beweert. Ondanks de goede voorbereiding die aan het gehoor voorafging en het lange verblijf en de hoge functie die u in Baghlan zou hebben gehad, mist u cruciale kennis over meerdere prominenten van uw district en provincie. Zo zegt de naam Bibi Ayesha u niets, terwijl haar bijnaam commandant Kaftar u slechts doet denken dat het om een Hezb-i Islami commandant gaat. De vrouwelijke krijgsheer die slechts enkele jaren geleden, een half jaar voor uw indiensttreding bij de politie, de wapens neerlegde als Talibancommandant en die

omschreven wordt als een van de beruchtste en kleurrijkste figuren van uw provincie, ziet u er echter niet in (CGVS (...) 13/3/2012 p.12,13). Als u naar de naam Khalil Narmgoi gevraagd wordt, verbaast u door wel informatie te kunnen geven over zijn activiteiten ten tijden van president Najibullah (1986-1992), maar niet over zijn recentere activiteiten. Dat hij op het moment van uw werk als majoor van de politie in het district Baghlan, het hoofd van het ziekenhuis van datzelfde district was, weet u immers niet (CGVS (...) 13/3/2012 p.13). Ook Azim Hashimi, de politiechef van de provincie Baghlan in 2006, die een jaar later in de gevangenis belandde op verdenking van aanranding van een meisje, is u onbekend (CGVS (...) 13/3/2012 p.13). Mamor Malang, een lokale Hezbi Islami commandant van uw district, kent u evenmin en ook commandant Baba Abuddin is u niet bekend (CGVS (...) 13/3/2012 p.13,14). Van Mullah Fedae en Dad-e Khuda kan u slechts zeggen dat ze talibs zijn. Een politieofficier zou mogen weten dat Mullah Fedae een lokale Talibancommandant was die in juli 2009 door een luchtbombardement om het leven kwam. Ook de lokale commandant Dad-e Khuda onderscheidde zich van een eenvoudige talib door in de zomer van 2008 uit de gevangenis van Bagram te ontsnappen (CGVS (...) 13/3/2012 p.13, CGVS (...) 26/10/2012 p.7). U, die beweert steeds in Baghlan te hebben gewoond en er zelfs gewerkt te hebben als majoor bij de politie, zou over een betere kennis moeten beschikken van de vooraanstaande personen van uw district en uw provincie. Voorts schiet ook uw kennis van gebeurtenissen en het dagelijks leven in uw district tekort. Zo weet u, die beweert politieofficier te zijn geweest en nauw verwant aan de politiechef van het district, niet dat voor commandant Afzal ook een andere politiechef van Baghlan op gewelddadige wijze de dood vond. Op 24 september 2007 werd de politiechef van het district Baghlan gedood bij een landmijnexplosie. U bent in het geheel niet op de hoogte van het voorval (CGVS (...) 26/10/2012 p.5). Uw kennis van de dood van senator Shirin Agha toont dan weer aan dat u kennis over uw regio verwerfde na uw vertrek. U beweert dat "de mensen u zeiden dat hij gedood werd". Daar u eind december 2009, toen het incident plaats vond, reeds twee maanden naar Iran vertrokken was, komt uw uitspraak bevreemdend over (CGVS (...) 26/10/2012 p.5). Verder stelt ook uw kennis van de verkiezingsmomenten in Afghanistan teleur. U beweert dat u uw stem uitbracht bij de eerste presidentsverkiezingen. Het stemkantoor dat u zou bezocht hebben blijkt evenwel niet te bestaan (CGVS (...) 13/3/2012 p.10; CGVS (...) 26/10/2012 p.3). Gevraagd naar de verschillende stemkantoren in uw district bij de presidentsverkiezingen in 2009, toen u als hoofd van de interne communicatiedienst van de politie gewerkt zou hebben, noemt u er twee. Als u er op gewezen wordt dat er destijds zo'n twintigtal stemkantoren in uw district waren, gaat u ermee akkoord. U kan evenwel geen andere stemkantoren noemen (CGVS (...) 26/10/2012 p.7). Ook lijkt u uit de lucht te vallen wat betreft de parlementsverkiezingen in Afghanistan. Uw reactie op de vraag of u stemde bij die verkiezingen blijft beperkt tot "wanneer was dat?". Uiteindelijk stelt u dat u niet stemde omdat u als handelaar rondreisde. De vraag wanneer de presidentsverkiezingen plaats vonden, kan u slechts beantwoorden door in uw zogenaamde dagboek te kijken. Daaruit vist u de datum 13 mizan 1383 (5 oktober 2004) op die u op de parlementsverkiezingen plakt. In werkelijkheid vonden een jaar later de parlementsverkiezingen plaats (CGVS (...) 26/10/2012 p.4). Dat u dermate slecht op de hoogte bent over de verkiezingen in Afghanistan en meer bepaald in uw district schaadt andermaal het geloof in uw aanwezigheid aldaar. Uw kennis over Baghlan valt te pover uit om geloof te hechten aan uw voorgehouden verblijf in dit district en al zeker aan de belangrijke functie die u er bij de politie zou uitgeoefend hebben. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er voor u bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Baghlan afkomstig te zijn. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. U bent immers een volwassen man, die de achtste graad afwerkte (CGVS Vragenlijst p.1). U beheerst beide landstalen en u bent het lezen en schrijven in het Dari machtig zoals uw dagboek blijkt (CGVS (...) 13/3/2012 p.11). Voorst vertelt u dat u jarenlang in Kabul gewerkt heeft en heeft u vervolgens als rondreizend handelaar in medicijnen onder andere Kabul aangedaan (CGVS (...) 26/10/2012 p.3,4; CGVS (...) 13/3/2012 p.4,5,9). Ook blijkt uw zus, die u uw documenten opstuurde, over huizen in Kabul te beschikken (CGVS (...) 13/3/2012 p.9). Als enig beletsel voor uw vestiging in Kabul voert u aan dat de Taliban u overal zou kunnen vinden. Aan uw asielmotieven kan evenwel geen geloof worden gehecht zoals uit bovenstaande argumentatie blijkt (CGVS (...) 26/10/2012 p.7). Uit uw verklaringen kan dan ook nergens worden opgemaakt dat Kabul in

uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort werd uitgegeven in Bulgarije en zou u verkregen hebben tijdens uw verblijf in Griekenland. Het stuk kan echter op geen enkele wijze uw asielmotieven ondersteunen. Net zo min als uw lidkaart, uw kaart van officier, de medaille en de foto die van voor de val van het communistisch regime in 1992 dateren. Van de stemkaart legt u slechts een kleurenkopie neer en bovendien wordt de bewijswaarde van het stuk sterk door uw verklaringen aangetast. U beweert immers eerst dat u de kaart kreeg van de Verenigde Naties in 1386 (2007) (CGVS (...) 13/3/2012 p.3). Later zegt u de kaart te zijn gaan halen in 1384 (2005), na de presidentsverkiezingen (CGVS (...) 13/3/2012 p.10). Daar de stemkaart, zoals ze zelf vermeld, diende om een stem te kunnen uitbrengen bij de presidentsverkiezingen in 2004, waaraan u deelnam, en de parlementsverkiezingen in 2005, zijn uw verklaringen erg merkwaardig. De cd bevat een aantal nieuwsfilmpjes over Afghanistan. Zij handelen niet over u of uw asielrelaas en kunnen derhalve uw asielmotieven niet ondersteunen. De twee brieven legt u neer als getuigenissen van uw asielrelaas. Over de verklaringen van de dorpelingen zegt u zelf dat ze neergeschreven werden om uw asielaanvraag kracht bij te zetten, maar ook de verklaring van de politiechef, die na het gehoor werd opgestuurd, wekt sterk de indruk dat ze uw verzoek is opgesteld. Het gesolliciteerd karakter van beide verklaringen verhindert dat er enige objectieve bewijswaarde aan beide documenten wordt toegekend. Zoals hierboven uiteengezet werd, verhinderen talrijke tegenstrijdigheden tussen uw beweringen en deze verklaringen dat ze als waarheidsgetrouw worden beschouwd. Derhalve dient te worden besloten dat ook u de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming kunnen worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekster baseert zich vooreerst op dezelfde middelen als haar echtgenoot.

Verder voert zij ook aan dat zij haar echtgenoot heeft verlaten, dat zij feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot en dat zij bezig is de echtscheiding aan te vragen. Zij stelt dat de familie van haar echtgenoot haar bedreigt en dat zij vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen en dat zij op jonge leeftijd zullen worden uitgehuwelijkt.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift zeven nieuwe stukken toe: een fotokopie van een "Afghaanse convocatie", een fotokopie van een "identiteitskaart militaire betrekking", een fotokopie van een "bewijsstuk beroepsmilitair", een fotokopie van een "bewijsstuk", een "verklaring van generaal Gholam Salkhi Rastaghi (bevelhebber staatsveiligheid van Baghlan)", een vertaling van deze verklaring, een fotokopie van "een foto van haar echtgenoot in militaire dienst" en een fotokopie van een "bewijs van woonst van haar echtgenoot in Baghlan".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster verwijst vooreerst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

De Raad heeft in het arrest nr. 108 885 van 2 september 2013 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij als politieofficier heeft gewerkt. Verzoekers vrouw beweerde immers dat verzoeker zo'n anderhalf jaar tot twee jaar als politieagent werkte terwijl verzoeker beweerde dat hij slechts vijf maanden bij de politie actief was. Verzoeker verklaart deze tegenstrijdigheid door te stellen dat zijn vrouw zeer weinig betrokken was bij zijn werk en dat de activiteiten van een Afghaanse vrouw

zich binnenshuis afspelen. Dit betoog kan de afwijkende verklaringen van verzoeker en zijn vrouw echter niet verklaren. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing immers terecht heeft opgemerkt was deze loopbaanwissel zeer waarneembaar voor verzoekers echtgenote, aangezien verzoeker voordien als zakenman heel Afghanistan afreisde en dus vaak van huis was en na zijn indiensttreding bij de politie in zijn district zelf was tewerkgesteld.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn loopbaan bij het leger tussen 2003 en 2005. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker dat hij bij de grenswacht in dienst trad. Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker dat hij deel uitmaakte van het korps 055 dat voor de veiligheid van Kabul instond. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in december 2002 op de conferentie van Bonn een nieuwe structuur voor het Afghaanse leger werd ontwikkeld en dat het 201ste korps daarbij de verantwoordelijkheid over Kabul kreeg. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat tot 2005 het korps 055 Kabul (mee) beveiligde. Hij toont deze bewering echter op geen enkele wijze aan. Verzoeker vraagt dat er dienaangaande contact zou worden opgenomen met Generaal Tadj Mohammad dewelke diens verklaringen zal bevestigen maar gaat eraan voorbij dat het niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad is om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht overigens de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verwantschap met commandant Afzal en zijn assistent Mirza Mohammad, aangezien verzoekers relaas van de dood van zijn neef en zijn broer ernstig van de gekende gebeurtenissen afwijkt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij steeds heeft verklaard dat de aanval op 20 augustus 2009 plaatsvond en hij meent dat de vertaler tijdens het gehoor mogelijks een verkeerde datum heeft berekend. Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Bovendien heeft verzoeker niet alleen de verkeerde datum opgegeven maar beweerde hij ook dat de taliban commandant Afzal en Mirza Mohammad aanvielen toen ze naar de politiepost op de heuvel bij zijn dorp gingen, terwijl commandant Afzal volgens de informatie in het administratief dossier omkwam bij een aanval op zijn huis.

Hoe dan ook, blijkt verzoekers kennis van het district waarvan hij afkomstig ondermaats te zijn en dit op cruciale punten rekening houdend met het door hem voorgehouden profiel van politieofficier. De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende vast: "Zo zijn verschillende dorpen die vlak bij het uwe liggen u onbekend. Zard Kamar en Dowlat Bai, twee dorpen die vlak bij Ishanqul liggen, kent u niet (CGVS (...) 26/10/2012 p.4,7). Yakatut situeert u dan weer in de geheel verkeerde richting (CGVS (...) 26/10/2012 p.4). Het is opvallend dat u, een politiecommandant, de dorpen die in de onmiddellijke omgeving van de uwe liggen niet kent als ze u genoemd worden. (...)

Ook verzoekers kennis van prominente personen uit zijn district is ondermaats. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: "Zo zegt de naam Bibi Ayesha u niets, terwijl haar bijnaam commandant Kaftar u slechts doet denken dat het om een Hezb-i Islami commandant gaat. De vrouwelijke krijgshoofd die slechts enkele jaren geleden, een half jaar voor uw indiensttreding bij de politie, de wapens neerlegde als Talibancommandant en die omschreven wordt als een van de beruchtste en kleurrijkste figuren van uw provincie, ziet u er echter niet in (CGVS (...) 13/3/2012 p.12,13). Als u naar de naam Khalil Narmgoi gevraagd wordt, verbaast u door wel informatie te kunnen geven over zijn activiteiten ten tijden van president Najibullah (1986-1992), maar niet over zijn recentere activiteiten. Dat hij op het moment van uw werk als majoor van de politie in het district Baghlan, het hoofd van het ziekenhuis van datzelfde district was, weet u immers niet (CGVS (...) 13/3/2012 p.13). Ook Azim Hashimi, de politiechef van de provincie Baghlan in 2006, die een jaar later in de gevangenis belandde op verdenking van aanranding van een meisje, is u onbekend (CGVS (...) 13/3/2012 p.13). Mamor Malang, een lokale Hezbi Islami commandant van uw district, kent u evenmin en ook commandant Baba Abuddin is u niet bekend (CGVS (...) 13/3/2012 p.13,14). Van Mullah Fedae en Dad-e Khuda kan u slechts zeggen dat ze talibs zijn. Een politieofficier zou mogen weten dat Mullah Fedae een lokale Talibancommandant was die in juli 2009 door een luchtbombardement om het leven kwam. Ook de lokale commandant Dad-e Khuda onderscheidde zich van een eenvoudige talib door in de zomer van 2008 uit de gevangenis van Bagram te ontsnappen (CGVS (...) 13/3/2012 p.13, CGVS (...) 26/10/2012 p.7)."

Ook verzoekers kennis van gebeurtenissen en het dagelijks leven in zijn district laat te wensen over. Zo wist verzoeker - politieofficier geweest zijnde en nauw verwant aan de politiechef van het district - niet

dat vóór commandant Afzal ook nog een andere politiechef van Baghlan op gewelddadige wijze de dood vond. Verzoeker is er immers blijkbaar niet van op de hoogte dat op 24 september 2007 de politiechef van het district Baghlan gedood werd bij een landmijnexplosie.

Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoekers gebrek aan kennis in schril contrast staat met de opsomming aan plaatsnamen die hij weet te geven als hem een open vraag wordt gesteld. Bovendien blijkt verzoeker zich grondig te hebben voorbereid op het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker had tijdens het gehoorverslag een notitieboekje bij waarin niet alleen zijn asielrelaas uitgebreid was uitgeschreven, het bevatte ook lijsten met gouverneurs, volksvertegenwoordigers, voorzitters van de provincieraad, directeurs van verkeer, voorzitters van de rechtbank, burgemeesters van Baghlan, historische plaatsen, mobiele netwerken, fabrieken, bergen, districten, dorpen, talibancommandanten, prominenten, commandanten van Arbaki's, dorpsouderen, Afghaanse buurlanden en radiozenders. Verder bevat het boekje ook informatie over de aanwezigheid van ISAF troepen, incidenten in 1385, het verbod op scholen, het aantreden van de taliban, de plaatsing van mijnen en zo meer.

Indien verzoeker daadwerkelijk afkomstig zou zijn van de regio waarvan hij beweert recent te hebben gewoond, mag ervan worden uitgegaan dat hij niet in die mate geheugensteuntjes nodig zou hebben.

Uit het notitieboekje blijkt duidelijk dat verzoeker de meest courant gestelde herkomstvragen heeft ingestudeerd wat bezwaarlijk van een doorleefde indruk getuigt. Verzoekers gebrekkige kennis klemt des te meer gelet op zijn beweerde functie als politieofficier.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om zijn vastgestelde gebrekkige kennis aangaande zijn beweerde regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen waardoor het motief dienaangaande onverminderd overeind blijft staan.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden verblijf in dit district en dus evenmin aan de belangrijke functie die hij er bij de politie zou uitgeoefend hebben. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Met betrekking tot de bijkomende stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gehecht kan nog het volgende worden opgemerkt. Nog daargelaten dat de meeste stukken reeds werden neergelegd op het Commissariaat-generaal en mee betrokken werden bij de beoordeling van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat alle stukken, met uitzondering van stuk 7, fotokopieën zijn waaraan omwille van het manipuleerbare karakter van kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht. De verklaring van Generaal Gholam Salkhi Rastaghi (stuk 7) is een brief die door om het even wie kan geschreven zijn. De brief heeft immers geen hoofding en bevat voorts een onleesbare stempel. Om deze reden kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan dit stuk.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk gemaakt de laatste jaren verbleven te hebben in het dorp Keshlaq Ishanqul in het district Baghlan Jadid van de provincie Baghlan. Wat er ook van zij de commissaris-generaal heeft dienaangaande terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen

indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet in de anonimiteit kan blijven, waar hij ook zou verblijven, aangezien hij door zijn vroegere betrokkenheid bij de veiligheidsdiensten bekend is bij talibangezinde groeperingen. Aangezien de Raad aan die betrokkenheid bij de veiligheidsdiensten echter geen geloof hecht, kan dit een terugkeer naar Afghanistan en een vestiging in Kabul echter niet in de weg staan.”

Voor wat de motieven die verzoekster los van de asielaanvraag van haar echtgenoot inroept kan het volgende worden vastgesteld. Zo al zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot (zij brengt hiervan geen bewijzen bij), maakt zij echter niet aannemelijk dat de familie van haar echtgenoot haar bedreigt en dat er een reëel risico bestaat dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen en dat zij op jonge leeftijd zullen worden uitgehuwelijkt. Zij beperkt zich dienaangaande tot loutere beweringen niet gestaafd door concrete elementen. Verzoekster die ter terechtzitting ook nog verklaart dat haar man haar fysiek mishandelde en zij om die reden de echtscheiding heeft aangevraagd brengt ook hiervan geen begin van bewijs bij. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster nog haar ouders, een broer en een zus in Afghanistan heeft zodat zij niet kan worden beschouwd als een alleenstaande vrouw in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER